

Божко Н.М.

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА ЛЬВІВЩИНИ ТА ЇЇ ВИКОРИСТАННЯ ДЛЯ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ У МАЛИХ МІСТАХ ТА СЕЛАХ РЕГІОНУ (НА ПРИКЛАДІ АРХІТЕКТУРНОГО КОМПЛЕКСУ БАРОНІВ БРУНІЦЬКИХ)

У пропонованій статті досліджується можливість використання історико-культурної спадщини Львівщини для розвитку місцевого туризму. Автор пов'язує збільшення туристичних потоків із появою нових регіональних туристичних маршрутів. Із цією метою звертається увага на пам'ятки історії і культури малих міст і селищ регіону; аналізуються пріоритетні історико-культурні ресурси, що можуть зацікавити туристів і сприяти їхнім подорожам у маловідомі, менш розрекламовані туристичні центри Львівщини. Проведене дослідження дає можливість стверджувати, що наявність історико-культурних ресурсів (палаці, замки, садово-паркові комплекси), пов'язаних із відомими історичними постатями Європи й України, є тими чинниками, які зможуть зацікавити туристів виїхати з великих міст і подорожувати малими містами і селами краю.

Ці твердження автор прагне довести на прикладі архітектурного комплексу «палац Бруніцьких», який зберігся у селі Підгірці (Стрийщина). У науковому повідомленні зібрана інформація про засновників історико-культурної пам'ятки, родину баронів Бруніцьких, яка була досить відомою і впливовою у регіоні впродовж XIX – першої половини XX ст. Основну увагу авторка зосередила на висвітленні діяльності барона Юліана-Маріана Бруніцького, відомого у тогочасній Австро-Угорщині природодослідника краю, автора наукових розвідок з орнітології та лепідоптерології, прогресивного господарника, громадського діяча, депутата Галицького Сейму, що виступав на захист природного довкілля Стрийщини, тощо.

У науковій розвідці звернено увагу на активність Підгірцівської сільської ради щодо об'єднання місцевої громади, членів польського культурно-просвітницького центру ім. К. Макушинського (м. Стрий), студентів львівських університетів щодо реставрації та повернення історико-культурного комплексу Бруніцьких у перелік місцевих туристичних локацій. Розвиток краєзнавчого туризму виступає ефективним методом для розкриття потенціалу краю, є важливим чинником стимулювання господарської діяльності, що веде до реалізації соціальних потреб місцевої громади, сприяє збереженню навколишнього довкілля, а також містить у собі виховний аспект для підростаючого покоління.

Ключові слова: Львівщина, туризм, історико-культурна спадщина, культурно-історичні ресурси, палац Бруніцьких, дендрарій.

Постановка проблеми. Проведена територіально-адміністративна реформа України (2020 р.) сприяє розвитку підприємницької активності та творчому нестандартному підходу місцевих громад у вирішенні багатьох питань малої Батьківщини. Поряд із традиційними напрямками господарювання все частіше громади невеликих міст і селищ Львівщини прагнуть використати й туристичні можливості краю.

Туризм як одна з галузей економіки орієнтується на використання різного роду ресурсів, зокрема культурно-історичних, яких чимало на Львівщині. Збереження та популяризація пам'яток історії та культури краю дає можливість місцевим громадам не лише відродити власну

історичну пам'ять, а й сприяє можливостям економічному росту; заохочує міграцію населення до нових, маловідомих туристичних локацій, сприяє залученню в господарський обіг не використовуваних раніше природних та культурних об'єктів та їхніх елементів у комплексному використанні природних та культурно-історичних ресурсів [15].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема збереження і використання пам'яток культури і мистецтва України має досить обширну історіографію. Цій проблемі присвячено енциклопедичне видання «Історія міст і сіл України» [9]; триває праця над фундаментальним 28-томним виданням «Звід пам'яток історії та культури України» [2]. Вагомий внесок у розроблення проблеми

пам'ятокознавства, дослідження та збереження української архітектурної спадщини зроблено у роботах В. Баб'яка, В. Горбика, Г. Денисенко, В. Заболотного, О. Лесика, В. Парація, О. Роготченка та ін.

Відомості про стан збереження, пошуки нових маловідомих історико-культурних локацій, зокрема інформацію про господарську та громадську діяльність аристократичних родин Галичини, можна знайти у працях Я. Ісаєвича [8], Н. Божко [1], Ю. Бірюльова [10], М. Грабара [3], М. Закусова, О. Кравця [6], В. Тарас [13] тощо.

Постановка завдання. Метою запропонованої розвідки є спроба відновити інформацію про відомих людей Львівщини, імена яких пов'язані з історико-культурним комплексом у с. Підгірці, а також першим дендрарієм у Галичині. Ця інформація, на нашу думку, сприятиме розвитку місцевого туризму, що позитивно вплине на економічний розвиток краю.

Виклад основного матеріалу дослідження. Історико-культурні туристичні ресурси – це сукупність об'єктів матеріальної і нематеріальної культури, що історично зафіксовані на певній території, відображають її неповторність і є мотивом для здійснення подорожі. До пам'яток, якими найбільш цікавляться мандрівники, перш за все належать замки, палаци, доля яких пов'язана з відомими історичними постатями, а також садово-паркові масиви, які роблять подорож не лише пізнавальною, а й відпочинковою.

Львівщина має добре розрекламовані туристичні маршрути в Олеський, Золочівський, Підгорецький замки тощо. Водночас у регіоні є й інші можливості для розвитку туризму. Їх успішна реалізація залежить від активності місцевих територіальних громад і обізнаності населення про цікаві, але менш відомі історико-культурні та ландшафтні пам'ятки краю.

Серед відомих, але мало відвідуваних історико-культурних та ландшафтних пам'яток південно-західної частини Львівщини слід назвати палац і дендрарій баронів Бруніцьких.

Цей унікальний комплекс розмістився у невеликому селищі Підгірці (Стрийський район Львівської області), де в одному ансамблі поєднано архітектурну та садово-паркову пам'ятки.

Історія цього селища веде свій початок з XV ст. [9, с. 835]. А перший замок у Підгірцях був закладений міським стольником Анджеєм Кжеховським у середині XVII ст. [16, с. 74]. Із XVIII ст. власником селища та земель навколо нього стає князь Юзеф-Олександр Яблонівський

(Josef Aleksander Jablonowski, 1711–1777) відомий як воевода новогрудський, меценат науки і мистецтва, історик, бібліограф і геральдист [14]. У 1734 р. на придбаних землях князь розпочинає будівництво нового палацу. Місце для будівлі було вибрано на височині, де з півдня відкривався чудовий краєвид на передгір'я Карпат, а в долині протікала річка Стрий, формуючи мальовничий краєвид. Резиденція князя була побудована у розповсюдженому на той час архітектурному стилі замських будинків *maison de plaisance*. Упродовж двох десятиліть палац був побудований і облаштований для потреб власника. Палац був невеликий, однак його екстер'єр вражав розкішним обрамленням вікон, карнизів, орнаментальною різьбою стін фасаду тощо. Інтер'єр будівлі дивував не лише комфортними кімнатами і залами, а й багатю бібліотекою, портретною галереєю шляхетних предків князя. Навколо палацу був розбитий французький парк, один із перших на території Галичини у XVIII ст. Там були висаджені екзотичні дерева, розбиті квітники тощо [16, с. 74].

Після смерті князя Ю.-О. Яблонівського палац довгий час перебував без власника, доки на початку XIX ст. його і навколишні землі (села Підгірці, Стрілків та Бережницю (нині Стрийський р-н Львівської обл.) не викупив барон Ігнацій Бруніцький (1788–1833), одружений із Терезою Кароліною фон Шмідт [12]. Нашадки барона володіли цим маєтком упродовж XIX – першої половини XX ст. Найбільш значимою постаттю, що зробив ці землі, а також власний палац відомими в історичній літературі, був барон Юліан-Маріан Бруніцький.

Він народився 1864 р. у Львові. Згодом родина Бруніцьких переїздить на постійне місце проживання до маєтку у Підгірці, де батько Юліана, барон Ігнацій Бруніцький, на той час володів понад 730 моргами землі і 1 533 сажнями землі з господарськими будівлями, ланами, пасовищами і лісами [16, с. 75]

Старший нащадок барона Бруніцького – Юліан, як і інші діти, освіту отримав у відомій львівській гімназії імені імператора Франца-Йосипа. Ще під час навчання у гімназії юнак зацікавився вивченням природознавчих курсів. І хоча після закінчення середньої освіти Юліан продовжив навчання у Львівському університеті на факультеті права, він ніколи не зраджував своєму покликанню природознавця.

У 1889 р. була надрукована перша праця Юліана Бруніцького, присвячена орнітології, «Птахи, які спостерігаються в околицях Стрия»

(Ptaki postrzegane w okolicy Stryja). Про те, що робота заслуговувала уваги тогочасних природознавців, свідчить те, що її було надруковано в 1889 р. у видавництві краківської фізіографічної комісії при Академії знань [16, с. 76]. Із 1891 р. Юліан Бруніцький був уже постійним членом цього шанованого у тогочасній Австро-Угорщині наукового товариства, де неодноразово друкував свої наукові розвідки з природознавства.

Наприкінці XIX ст. родинні справи та наукові вподобання тісно пов'язали долю барона Ю.-М. Бруніцького зі Стрийщиною. Уже як власник маєтку, Юліан Бруніцький вирішує реставрувати палац у Підгірцях. Для цього запросив відомого віденського архітектора, а згодом професора Державної промислової школи у Чернівцях Карла Адольфа Ромшторфера [4, с. 185].

Професор К. Ромшторфер розробив плани реконструкції, надавши будівлі завершеного неоготичного вигляду. До головного фасаду планувалося добудувати нові крила, щоб надати до того симетричній будівлі характер асиметрії. Східне крило фасаду мали прикрашати дві кутові вежі. Ще одна вежа, кругла у плані, була оздобою західного крила. Головний вхід, як і раніше, розміщувався при головному фасаді. Архітектор не планував у реконструйованому палаці змінювати призначення підвальних приміщень, залишивши їх глибокими і досить просторими, там і надалі планувалося зберігати вино і зібраний урожай.

Для успішного здійснення запланованого Юліан Бруніцький налагодив у маєтку власне виробництво цегли, а також сам керував усіма будівельними роботами. Барон також пильно стежив, щоб парк, розбитий ще князем Яблонівським у XVIII ст., не постраждав під час будівництва.

Реконструкцію палацу завершили у 1895 р. У найнижчій частині будівлі, з північного боку, знаходилися господарські приміщення, в інших частинах будинку – житлові кімнати. На кожному поверсі було по шість великих кімнат. Первісний інтер'єр кімнат був змінений. Стіни приміщень були покриті орнаментованими шпалерами. Палац набував більш сучасного вигляду. Будинок одразу електрифікували і забезпечили всім необхідним для комфорту його мешканців.

Одночасно барон Ю.-М. Бруніцький працював над перетворенням власного фільварку на сучасне господарство з використанням нових агротехнічних технологій. У 1892 р. він закладає у с. Стрілкові розсадник плодкових і декоративних дерев, кущів і квітучих рослин, який згодом переніс у село

Підгірці. На початок XX ст. розсадник Ю.-М. Бруніцького займатиме площу 55 гектарів і щорічно продукуватиме 150 тис саджанців плодкових дерев 159 сортів, 30 тис декоративних кущів 360 сортів, 275 різновидів троянд, 65 видів хвойних і 27 сортів бузку [11]. Це дало можливість власнику маєтку потурбуватися про старий парк, закладений ще у XVIII ст. Барон не лише зумів упорядкувати старий парк, а й значно розширив його територію. Наприкінці XIX ст. площа парку становила 2,5 га. Відновлений парк Бруніцького вражав екзотичними деревами, які не були характерними для клімату Галичини, серед них – тюльпанове, оцтове, дугласія сіра, модрина європейська, гінкго дволопатева, секвойї, канадський дуб, північноамериканський платан, магнолії тощо. Барону Бруніцькому вдалося не лише прикрасити парк новими сортами квітучих сортів кущів, виведених у його розсаднику, а й відновити славу першого у Галичині дендропарку, який ще XVIII ст. заснував князь Яблонівський [7, с. 21]. Інформацію про дендрарій і розсадник плодкових дерев барона Бруніцького можна було прочитати у популярному на той час краєзнавчому путівнику М. Орловича для подорожуючих східними територіями Австро-Угорщини як місце, яке варто відвідати [17].

Наприкінці XIX ст. Ю.-М. Бруніцький працював над використанням нових агротехнічних методів не лише у власному маєтку, а й пропагував їх серед тогочасної громади Стрийщини. 15 вересня 1896 р. у селі Бережниця (Стрийський повіт) за власний кошт і за підтримки Галицького Господарського товариства відкрив Крайову Нижчу рільничу школу. Для потреб школи барон закупив усе необхідне приладдя, навчальні посібники, виділив 20 га власної землі для практичних занять школярів [16, с. 89]. Школа була розрахована на 36 учнів. Тривалість навчання становила три роки. Навчальний рік тривав з 1 липня до 30 червня. Навчатися могли молоді люди із 17 років після закінчення чотирикласної школи. Необхідно було складати вступні іспити, щоб отримати право на навчання, яке було платним. У різні роки у школі працювали: Генріх Розвадовський (Henryk Rozwadowski), який викладав рільництво й економію господарювання, Антоній Павлюкевич (Antoni Pawłusewicz) – загальноосвітні предмети, Міхал Стадник (Michał Stadnick), Ян Ромер (Jan Romer) – інструктори тощо. Місцеву молодь навчали теорії і практиці ведення господарства, звертали увагу на розвиток рослинництва і садівництва як пріоритетних галузей сільського господарства у Прикарпатті.

Ю.-М. Бруніцький не забував і про своє давнє захоплення – ентомологію. Першу колекцію барон зібрав ще під час навчання у гімназії у 80-х роках XIX ст. Згодом він запросив до маєтку на посаду лісника фахівця у галузі лепідоптерології (вивчення метеликів) Фридерика Шилле (Fryderyka Schille). Науковець оселився у с. Стрілкові і складав барону Бруніцькому товариство у пошуках нових видів метеликів на Стрийщині і в Сколівських Бескидах. При палаці був побудований спеціальний флігель, де поселяли метеликів і спостерігали за ними. Так з'явилася нова фахова колекція, яка згодом стала повноцінним доробком для подальших наукових розвідок уже відомого на той час природознавця.

У барона були також великі плани щодо вдосконалення природоохоронних заходів Стрийщини. Він був активним громадським діячем краю, працював у Галицькому Господарському, Малопиському сільськогосподарському товариствах, пропагував розвиток новітніх методів господарювання. Свої знання і досвід передавав, друкуючись у тогочасному часописі «Землероб (Rolnik)». Із 1913 р. як депутат Галицького Сейму барон Ю.-М. Бруніцький неодноразово виступав на захист природного довкілля краю.

Перша світова війна перешкодила планам Ю.-М. Бруніцького. Протягом 1914–1915 рр. під час Галицької битви маєток опинився у вирі військових подій, був захоплений і пограбований російськими військами. Дах палацу був зруйнований, зникли природничі колекції, величезна бібліотека барона та інші мистецькі коштовні речі. Після завершення війни барону Ю.-М. Бруніцькому з неймовірними зусиллями вдалося відбудувати палац і навести лад у дендрарії. Однак у 1924 р. Ю.-М. Бруніцький помирає, залишивши спадкоємцям упорядкований маєток, доглянуті землі, садові розсадники тощо. Пережила лихоліття війни і Рільнична школа, заснована бароном. У 1926 р. навчальний заклад відновив роботу і був тепер у підпорядкуванні Міністерства землеробства Польщі, а з 1933 р. входив у підпорядкування Львівського шкільного кураторства [16, с. 90].

На жаль, сини барона не змогли продовжити батьківську справу. Юзеф Бруніцький помирає у віці 34 років (1937 р.). Старший син Юліан-Якуб Бруніцький як офіцер Війська Польського у вересні 1939 р. був інтернований радянською владою у табір для військовополонених у Старобельську (нині Луганська обл.), а в квітні 1940 р. був розстріляний НКВС у Харкові [16, с. 92].

У післявоєнний період палац Бруніцьких разом із чудовим парком був переданий радянською владою спеціалізованій школі-інтернату для дітей із вадами зору. У 1960 р. постановою Ради Міністрів УРСР (№ 105 від 29.01.1960) парку був наданий статус республіканської пам'ятки садово-паркового мистецтва [7, с. 21]. Відповідальним за дотримання охоронного статусу пам'ятки було закріплено школу-інтернат. Однак матеріальне становище освітянських закладів, зокрема місцевої школи-інтернату, не сприяло можливості виконувати цю постанову. Поволі дендрарій ставав звичайним занедбаним парком навколо освітнього закладу.

Основне руйнування палацу і парку відбувалося з 90-х років XX ст. На той час там розмістився Стрийський районний риборозплідник. Технологи з розведення риби запропонували вирощування мальків цінних порід риби у підвалах палацу. Для цього до будівлі підвели проточну воду. Наявність води та вологого повітря у приміщенні завершила те, що збереглося всупереч часу і політичним режимам.

У 20-х роках XXI ст. Підгірцівська сільська рада спільно з громадською організацією «Центр розвитку краю» розробили конкретний план дій із порятунку і відродження палацу Бруніцьких і першого дендрарію Галичини. Одним зі шляхів відновлення цієї пам'ятки є об'єднання громади для спільних дій із відбудови архітектурно-паркового комплексу. Для цього здійснюються пошуки інвесторів, розробляється документація для повернення пам'ятки у власність громади. Для наведення ладу у парку і повернення йому колишнього вигляду долучають викладачів і студентів Львівського національного лісотехнічного університету, культурно-просвітницький центр ім. К. Макушинського польської громади м. Стрия тощо [5]. Уже проведено деякі відновлювальні роботи. Дах палацу перекрито, стіни захищені, і через деякий час тут можна буде розпочати реставраційні роботи.

Громада села Підгірці активно підтримує проєкт «Центр розвитку краю», оскільки реставрований палац і дендрарій відновлять увагу до їхньої малої батьківщини і сприятимуть місцевому туризму. А це нові робочі місця, розвиток інфраструктури селища, нові надходження до місцевого бюджету.

Однак на цьому шляху у сільської громади є проблеми, зокрема відсутність певних правових механізмів впровадження законів та постанов на місцевому рівні. Остаточо не вирішене питання

власності землі, де знаходиться пам'ятка архітектури і дендрарій. Відсутня належна туристична інфраструктура селища.

Із подібними проблемами стикаються й інші громади Львівщини, на території яких знаходяться історико-культурні пам'ятки. Їх треба вирішувати разом як центральній владі, так і місцевому самоврядуванню для спільної мети збереження власної історії та піднесення економіки регіону.

Висновки. По-перше, повернення історичної пам'яті забудуваним архітектурним комплексам і садово-парковим ансамблям Львівщини є важливим внеском у розвиток туристичної індустрії

краю. По-друге, розповсюдження інформації про менш відомі, але цікаві історико-культурні пам'ятки регіону може сприяти активізації туристичної міграції з обласного центру у малі міста і селища регіону. По-третє, новоутворені об'єднані територіальні громади Львівщини зацікавлені в активності туристичного бізнесу на їхній території, оскільки це сприятиме економічному піднесенню невеликих міст і сіл регіону. По-четверте, врятовані архітектурні комплекси, збережена пам'ять про неординарні постаті, що жили і працювали на нашій землі, є суттєвим підґрунтям для патріотичного виховання місцевої молоді.

Список літератури:

1. Божко Н., Цубова О. Меценатська діяльність графа К-А. Лянцкоронського на Західноукраїнських землях у другій пол. XIX ст. початку XX ст. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Міжнародні відносини»*. 2019. Вип. 5. С. 7–12.
2. Горбик В.О., Денисенко Г.Г. «Звід пам'яток історії та культури України» у дослідженні і охороні культурної спадщини: досвід, проблеми, перспективи ; Ін-т історії України НАН України. Київ, 2012. 192 с.
3. Грабар М. Спосіб життя великих землевласників у Східній Галичині в другій половині XIX – на початку XX ст. (на прикладі родини Лянцкоронських). *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія «Історія»*. 2014. Вип. 1(1). С. 121–126.
4. Грябан В. Історико-архітектурна та етнографічна спадщина австрійського архітектора Карла Адама Ромшторфера. *Науковий вісник Чернівецького університету. Історія. Політичні науки. Міжнародні відносини*. 2008. Вип. 380/381. С. 183–188.
5. До толоки довкола палацу Бруніцьких у с. Підгірці. URL: <https://stryi.in.ua/statti/item/040070.html> (дата звернення: 15.04.2021).
6. Закусов М.Б., Кравець О.З. Старий Стрий. Стрий : Укрпол, 2015. 104 с.
7. Івченко А., Мельник, Пацура І. Великові дерева інтродукованих та рідкісних таксонів у Підгірцівському дендропарку. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2008. Вип. 18(5). С. 19–24.
8. Ісаєвич Я. Стрий і стріяни: сторінки історії. *Вісник Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України. Серія «Історія»*. 2002. Вип. 37/1. С. 26–34.
9. Історія міст і сіл Української РСР. Львівська область : у 26 т. / Головна редакція Української радянської енциклопедії. Інститут історії АН УРСР. Київ, 1968. 976 с.
10. Історико-культурні та краєзнавчі нариси. Львівщина / упоряд. Ю. Бірюльов. Львів : Центр Європи. 1998. 392 с.
11. Підгірці. Палац Бруніцьких (XIX ст.) URL: <http://crk.in.ua/homegapes/sample-data-articles> (дата звернення: 15.04.2021).
12. Підгорецький палац і перший галицький дендропарк. Нове дихання. URL: <http://www.kray.org.ua/7976/mandrivky/p> (дата звернення: 03.12.2019).
13. Тарас В. Історико-культурний нарис Сколівської Бойківщини Народознавчі зошити. *Часопис Інституту народознавства НАН України*. 2017. № 4(136). С. 875–895.
14. Томазов В.В. Яблонівські. Енциклопедія історії України : Т. 10: Т-Я / редкол.: В.А. Смолій (гол.) та ін. ; НАН України. Інститут історії України. Київ : Наукова думка. 2013. 688 с. URL: <http://www.history.org.ua/?termin=Yablonovski>.
15. Туризм як пріоритетний напрям соціально-економічного розвитку регіону : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Чернівці – м. Сучава, 23–24 квітня 2015 р. Чернівці : ЧТЕІ КНТЕУ. 2015. 448 с.
16. Jakub Dolatowski, Mykoła Zakusov, Andrij Prokopiv. Bruniccy w Podhorcach koło Stryja Brunicki family in Podhorce near Stryj. *Rocznik Polskiego Towarzystwa Dendrologicznego*. 2-17. Vol. 65. P. 73–97.
17. Orłowicz M. Pzewodnik po Galicji. Lwów, 1914. 267 s.

Bozhko N.M. HISTORICAL AND CULTURAL HERITAGE OF LVIV REGION AND ITS USAGE FOR TOURISM DEVELOPMENT IN TOWNS AND VILLAGES OF THE REGION (DEMONSTRATED ON THE EXAMPLE OF THE ARCHITECTURAL COMPLEX OF BARONS BRUNITSKY)

The article explores the possibility of using the historical and cultural heritage of Lviv region for the development of local tourism. The author interconnects the increase in tourist flows with the emergence of new regional tourist routes. For this reason, attention is drawn to the historical and cultural monuments of small towns and villages in the region; priority historical and cultural resources are analyzed as they may provoke interest in tourists and facilitate their travels to little-known, less advertised tourist centers of Lviv region. The study suggests that the availability of historical and cultural resources (palaces, castles, garden-and-park complexes) is associated with the famous historical figures of Europe and Ukraine. Hence, such places may encourage tourists to drive out from metropolises and travel to towns and villages of the region.

The author aims to prove these statements basing on the example of the architectural complex «palace of Brunitsky» that was saved in Pidhirtsi village (Stryi region). The scientific report contains information about the founders of the historical and cultural monument, the family of Barons Brunitsky, which was quite famous and influential in the region during the XIX – first half of the XX century. The author focused on the activities of Baron Julian-Marian Brunitsky, a well-known naturalist of the region in Austria-Hungary at the time, author of scientific research on ornithology and lepidopterology, a contemporary businessman, public figure, deputy of the Diet of Galicia and Lodomeria who defended the natural heritage of Stryi region.

The scientific investigation draws attention to the activity of the Pidhirtsi village council to unite the local community, members of the Polish cultural and educational center named after K. Makushynsky (Stryi), students of Lviv universities on the restoration of the historical and cultural complex Brunitsky to the list of local tourist locations. As the development of local tourism is an effective method for unlocking the potential of the region, it's an important factor in stimulating economic activity, leading to the social needs of the local community, promoting the environment, and includes an educational aspect for the younger generation.

Key words: Lviv region, tourism, historical and cultural heritage, cultural and historical resources, Brunitsky palace, arboretum.